

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Tomáše Kocourka a soudců Filipa Dienstbiera a Veroniky Juříčkové v právní věci žalobce: **Ing. T. W.**, zastoupen JUDr. Janem Walterem, advokátem, sídlem Volyňských Čechů 837, Žatec, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 9. 2022, č. j. MV-176202-33/TP-2019, o kasační stížnosti žalobce proti výrokům III a V rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 12. 9. 2023, č. j. 141 A 24/2022-35,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši **5 000 Kč**, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupce JUDr. Jana Waltera, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „povinný subjekt“) částečně odmítlo žalobcovu žádost o informace. Neposkytlo mu osobní údaje třetích osob a videozáznam z minikamery policisty ze dne 9. 11. 2019 v čase od 11:41 do 11:48. Žalobce toto rozhodnutí napadl odvoláním. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím odvolání zamítl a rozhodnutí povinného subjektu potvrdil.

[2] Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem (dále jen „krajský soud“). Krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil v části, v níž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí povinného subjektu o odmítnutí poskytnutí videozáznamu z minikamery policisty (výrok I). Krajský soud zrušil i rozhodnutí povinného subjektu v části, v níž povinný subjekt odmítl poskytnutí

videozáznamu z minikamery policisty (výrok II). Ve zbytku žalobu zamítl (výrok III). Dále krajský soud uložil povinnému subjektu poskytnout žalobci videozáznam z minikamery policisty (výrok IV). Závěrem rozhodl o náhradě nákladů řízení tak, že žalobci přiznal náhradu zaplaceného soudního poplatku, nikoliv však nákladů na zastoupení advokátem (výrok V).

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření k ní

[3] Proti výrokům III a V rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil ohledně napadení výroku III pod § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a ohledně napadení výroku V pod § 103 odst. 1 písm. b) a d) s. ř. s.

[4] Podle stěžovatele není výrok III rozsudku krajského soudu určitý a není náležitě odůvodněn.

[5] Na náhradě nákladů řízení přiznal krajský soud stěžovateli pouze 3.000 Kč, což odpovídá výši soudního poplatku. S odkazem na § 60 odst. 7 s. ř. s. mu však nepřiznal náhradu nákladů právního zastoupení, a to kvůli tomu, že měl žalobce zneužít právo na soudní ochranu, neboť žalobu podal, aby se na úkor žalovaného obohatil. Tento závěr není řádně odůvodněn a je v rozporu se spisem. To, že žalobce vede množství soudních řízení, samo o sobě nepředstavuje zneužití práva. Stěžovatel navíc bývá ve většině případů úspěšný a svými žádostmi o informace sleduje (především) svůj vlastní zájem (ochranu svých zájmů v souvislosti s provozem pilařského závodu, jehož se všechny jeho žádosti týkají). Nevede tedy pouze „spor pro spor“.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že v době, kdy stěžovateli krajský soud přiznával náhradu nákladů právního zastoupení, podával opravné prostředky a žaloby. Nyní nepodává ani opravné prostředky, natož aby podával žaloby. V roce 2023 žalobce ani jeho zástupce již žádnou žádost o informace ani nepodal.

[7] Stěžovatel v dalším podání poukázal na to, že se jeho úspěšnost u krajského soudu měla od podání kasační stížnosti ještě zvýšit. Dále konstatoval, že mu krajský soud nadále nepřiznává náhradu nákladů právního zastoupení. Závěrem odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 4. 2024, č. j. 11 Co 89/2024-225, podle něhož je úvaha o zjištění motivaci jednání paní Mgr. W. a jejího syna (nynějšího stěžovatele) pouze spekulativní.

III. Posouzení kasační stížnosti

[8] Nejvyšší správní soud nejprve konstatoval, že kasační stížnost obsahuje všechny náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem.

[9] Kasační stížnost není přípustná.

pokračování

[10] Přípustností kasační stížnosti ve vztahu k výroku o náhradě nákladů řízení (§ 104 odst. 2 s. ř. s.) se zabýval rozšířený senát NSS v usnesení ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007-64, č. 2116/2010 Sb. NSS. Dospěl k závěru, že kasační stížnost proti výroku o náhradě nákladů řízení je přípustná, pokud stěžovatel spolu s tímto výrokiem napadá i výrok ve věci samé (je-li proti němu kasační stížnost přípustná): „Podle názoru rozšířeného senátu zákonodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale naopak umožnit jej tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé.“ (viz bod 31 usnesení rozšířeného senátu). Brojí-li však stěžovatel pouze proti výroku o náhradě nákladů řízení, je kasační stížnost nepřípustná. Z usnesení rozšířeného senátu přitom plyne, že předmětem přezkumu má být především výrok ve věci samé (viz rozsudek NSS ze dne 13. 1. 2016, č. j. 3 Ads 25/2015-46). Je to totiž právě přezkum výroku ve věci samé, od kterého se odvozuje přípustnost kasační stížnosti proti výroku o náhradě nákladů.

[11] Stěžovatel však věc pojal zcela opačně. Brojí sice i proti výroku ve věci samé, činí tak ovšem toliko formálně a účelově. Primárně napadá výrok o náhradě nákladů řízení, vůči němuž směřuje podrobnou argumentaci, a napadnutí výroku ve věci samé v kasační stížnosti plní roli jakéhosi přívažku s vidinou, že právě díky tomu Nejvyšší správní soud podrobí věcnému přezkumu výrok o náhradě nákladů řízení.

[12] To je patrné jak ze samotné kasační stížnosti, která je ve vztahu k napadení výroku III rozsudku krajského soudu velmi stručná a povrchní (bez jakékoliv vazby na napadený rozsudek), pročež v této její části nelze nalézt ani žádnou kasační námitku (viz dále), tak z kontextu této věci.

[13] Stěžovatel ve vztahu k výroku III rozsudku krajského soudu uvádí pouze toto: „Výrok III. o zamítnutí žaloby není určitý a není náležitě odůvodněn. Rozsudek krajského soudu trpí vadou podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.“ Tuto formulaci však nelze považovat za kasační námitku. Požadavky, které jsou kladeny na formulaci kasačních námitek, lze čerpat z judikatury rozšířeného senátu vztahující se k formulaci žalobních bodů (shodně rozsudek NSS ze dne 15. 11. 2023, č. j. 6 As 202/2022-25). Z kasační námitek musí být patrné, z jakých konkrétních skutkových a právních důvodů považuje stěžovatel napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Tato tvrzení musí být individualizovaná: „Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých ‚obvyklých‘ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Konkretizace faktů dostatečně substancovanými žalobními body je důležitá nejen z hlediska soudu, tj. pro stanovení programu sporu a vytýčení mezí, v nichž se soud může v souladu s dispoziční zásadou pohybovat, ale má význam i pro žalovaného.“ (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005-58, č. 488/2005 Sb. NSS).

[14] Stěžovatel však v první větě v zásadě pouze parafrázuje § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., aby v druhé větě řekl, že je s tímto ustanovením rozsudek v rozporu. Stěžovatel však vůbec nevysvětluje, proč by měl být výrok III neurčitý či v čem by měl být nedostatečný

odůvodněn. Nejde přitom o situaci, kdy by odůvodnění výroku zcela absentovalo. V takovém případě by bylo logické, že by na něj nemohl stěžovatel blíže reagovat.

[15] Nejvyššímu správnímu soudu se naopak věc jeví zcela jasně. Povinný subjekt odmítl poskytnout záznam z minikamery, kromě toho však částečně odmítl i žádost o poskytnutí listin, a sice v rozsahu osobních údajů. Žalovaný toto rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl. Potvrdil tedy jak odmítnutí poskytnout záznam z minikamery, tak částečné odmítnutí poskytnout informace zahrnující osobní údaje. Stěžovatel napadl žalobou rozhodnutí v celém rozsahu, tedy nikoliv pouze co do neposkytnutí záznamu z minikamery. Jeho argumentace však směřovala pouze do neposkytnutí záznamu z minikamery. Patrně si vůbec neuvědomoval, že napadl rozhodnutí i v rozsahu neposkytnutí osobních údajů. V tomto rozsahu proto krajský soud žalobu zamítl (nic jiného mu ani nezbývalo). Krajský soud svůj postup jasně vysvětlil (viz body 35 a 38 rozsudku).

[16] V tomto kontextu není z kasační stížnosti zřejmé, z jakých konkrétních skutkových či právních důvodů považuje stěžovatel výrok III rozsudku krajského soudu za nezákonný. Není úkolem Nejvyššího správního soudu domýšlet stěžovatelovu argumentaci a na podkladě spisu dovozovat, v jakých konkrétních skutečnostech či ohledech mohl stěžovatel spatřovat pochybení krajského soudu. Jak již Nejvyšší správní soud několikrát uvedl, smyslem kasační stížnosti je polemika s rozsudkem krajského soudu (viz usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019-63, bod 8). Ohledně výroku III však stěžovatel žádnou polemiku nevede a zjevně ani vést nechce. Jeho cílem je pouze domoci se přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení, vůči jehož odůvodnění již s krajským soudem vede detailní polemiku. Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že stěžovatel neuplatnil ve vztahu k výroku III žádnou kasační námitku.

[17] I sám stěžovatel si jistě uvědomuje, že i kdyby Nejvyšší správní soud skutečně výrok III přezkoumal a eventuálně by jej i zrušil, stejně včas neuplatnil žádný žalobní bod ve vztahu k neposkytnutí osobních údajů (viz § 71 odst. 2 větu druhou s. ř. s.), a proto by nemohl být ani v dalším řízení úspěšný. Stěžovatel si navíc byl velmi dobře vědom toho, že povinný subjekt odmítl žádost i v rozsahu neposkytnutí osobních údajů. V žalobě totiž uvádí, že povinný subjekt odmítl poskytnout „mj.“ záznam z minikamery policisty (zvýraznění doplnil Nejvyšší správní soud). Navzdory tomu však uplatnil argumentaci pouze k neposkytnutí záznamu z minikamery. V tomto ohledu byl stěžovatel v řízení před krajským soudem zcela úspěšný, a nebyl tak oprávněn podat v tomto rozsahu kasační stížnost z důvodu nedostatku její subjektivní přípustnosti. Je tak zřejmé, že stěžovatel neposkytnutí osobních údajů nejenže nenapadl, ale vůbec jej ani napadat nechtěl.

[18] Kromě toho nelze nezmínit, že stěžovatelův zájem na přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení je opravdu značný. Zjevně totiž přesahuje zájem na náhradě nákladů vynaložených v tomto konkrétním řízení. Stěžovatel vede či vedl značné množství „informačních sporů“. Dle jeho vlastní argumentace mu v mnoha z nich krajský soud nepřiznává náhradu nákladu právního zastoupení, byť je procesně úspěšný.

[19] Na základě všeho výše uvedeného lze učinit jediný závěr. V tomto případě stěžovateli vůbec nejde o poskytnutí osobních údajů obsažených v jím požadovaných dokumentech, ale

pokračování

pouze o přezkum výroku o náhradě nákladů řízení. Kasační stížnost proti výroku III rozsudku krajského soudu tak podal pouze formálně a účelově. Takové obcházení § 104 odst. 2 s. ř. s. však považuje Nejvyšší správní soud za nepřipustné.

[20] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že ve vztahu k výroku III neuplatnil stěžovatel žádnou kasační námitku. Navíc je zjevné, že výrok III napadl pouze s úmyslem domoci se přezkumu výroku o náhradě nákladů řízení, o samotný přezkum výroku III mu vůbec nešlo.

[21] Námitkami proti výroku V rozsudku krajského soudu se tedy Nejvyšší správní soud nemůže věcně zabývat. Přezkum výroku o náhradě nákladů řízení je totiž možný pouze v případech, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumá výrok ve věci samé. To se však v tomto případě nestalo. Tyto (jediné řádně uplatněné) námitky jsou proto z přezkumu vyloučeny na základě § 104 odst. 2 s. ř. s. (k tomu srov. usnesení NSS ze dne 18. 1. 2013, č. j. 8 Azs 32/2012-30, v němž se Nejvyšší správní soud zabýval procesně obdobnou věcí).

IV. Závěr a náklady řízení

[22] Vzhledem k tomu, že jediné řádně uplatněné námitky směřují proti výroku o náhradě nákladů řízení, shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřipustnou podle § 104 odst. 2 s. ř. s., a proto ji odmítl podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.

[23] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti je odůvodněn § 60 odst. 3 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[24] Stěžovatel uhradil soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5.000 Kč. Nejvyšší správní soud rozhodl, že se stěžovateli vrací zaplacený soudní poplatek v plné výši. K odmítnutí kasační stížnosti došlo před prvním jednáním ve věci a podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, soud v takovém případě vrátí zaplacený poplatek za řízení. Tato částka bude stěžovateli vyplacena k rukám jeho zástupce ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto usnesení (§ 10a odst. 1 zákona o soudních poplatcích).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 25. září 2024

Mgr. Tomáš Kocourek, Ph.D.
předseda senátu